משפט מצוה

[ופי׳ שטת יעקר חלק כי **לעדום אשם -** לומר לאשה מת בעליך דאקילו בה רבכן משום שיגונא וכל דמקדש אדעהא דרבכן <u>"מקדש "ואפקושי רבכן לקדושיו</u> לעדום ככור · בכור ביד כהן כשנתנו ישראל לו שלם ואירע לו בו מום קי"ל בבטרות (דף לה.) נחשדו כהגים להעיל מום בבטר ואין נאמן ב א מיי פיב מסלכות לומר מום זה נפל בו מאיליו ולריך להביא עדים ואמרינן התם דאשה כשרה לעדות זו: אימא לעדות שהאשה כשרה לה - והאי נמי כשרה לה: בטרות הלכם עו סמג נברם יסירם - ר"ם דמתני ר"ל תנן בה: אסא לאשמעינן - בתמיה כלומר מה בא ללמדט אם לא זאת: בותני כל שבא בחמין - כלומר עם ושיש יודר שנהבשל: שורין אומו בחמין - כדי משין כיא שושיע יודר אור שנהבשל: שורין אומו בחמין - כדי מיון שוד סטיף ה: שיהה כמוח : וכל שלה כה בחמין

כגון בשר יבש שאוכלין אותו חי ע"י ביב

הדחק: מדיחין לופו. ולא אמרי' זהו

בישוליה אבל לא שורין: סוץ מן המליח

ישו - דג מליח של שנה שעברה :

וקוליים החיספנין. שם דג שחוכלין

אותו מחמה מלחו ע"י הדחה בחמין

מלאכתן והוי בשול : בבן כגון מאי.

הוי בא בחמין שחוזרין ושורין אותו

בחמין: מרנגולמיה דר׳ מכמי מבשלה

מאליה ואוכלה לרפואה: בר פלפא

מרפי - בן ג' שנים: מפנוסי - הייתי

מחום בעיניו: חמר רב יוסף כו׳. קשה היה בעיניו שנמאסין בני בבל על בני

ארץ ישראל אמר אנו נמי יש לנו לרוק

מתרנגולתיה דר' אבא שהם אוכלים:

ועוד כוסק. חינו מחום כל כך בעיני שאר בני מערבא : דהא אמר רב גוא [פי ני

כו׳- ושאילו מיניה אותו כותה: כריםי.

חולים: סדים קוליים מחי:חייב העפת.

במועדים יותר מה"י : מפני שהם

פניים - וכל השנה אין להם שמחה

במאכל ומשתה ואין להם מרגוע

ממלאכה לפיכך במועדים כל שמחתם:

מלוייניף מליינין עלמן בלבושים נאים:

שנראין חשובים: דרדקי בחורים

שלא הגיעו לסברא: מפני שלא גלו .

לקמן: שאנן מואב מנעוריו וגו׳ .

ירושלים עד שנפקדו בימי כורש ואז

עלו מהם לייסד את הבית י"ח שנים

קודם גמר הבנין שהיא לסוף ע' שנה

בשנת שתים לדריוש כדחמרי׳ במגילה

כו (דף יא:):וכולן חזרו. הבהמות ועופות

ואף הדגים חוץ מן קוליים האספנין

וכולן חזרו דהא עד בהמה כתיב

ומכלל דמכאן ואילך הדור חוץ מקוליים

העופות כמו אותן של א"י כדאמריכן בכורות הי

הורטיטול: מפני מה שופוס שככנה שמנים - משל ה": כלך לכה לך הלה (ה) :: שמנים - משל ה": כלך לכה לך הלה (ה):: שקילר הלשון:למדכר שום והיה מח"י: שחיים:: שקילר הלשון:למדכר שום והיה מח"י:

והגך אפילו הדחה נמי לא שזהו גמר נפיל ב

ושורה חותה ימיםרבים בחמין למחות נבינ ::

האבני. בלביי :-

-: +3

סנסדר"

מירה או איבעיא להו עד אלא לעדות אשה בלבד "איבעיא להו עד בהבוה בנימטריה . הסמכתה בעלמא היא דנ"ב נפקא מפי עד לעדות בכור מהו רב אמי אסיר ורב לן בלאו גימטריא כדפי' בקונטרס: אסי שרי א"ל רב אמי לרב אסי והא תנא

לוכר כשר אין עד מפי עד כשר אלא דבי מנשיא אין עד מפי עד כשר אלא לערות אשה בלבד אימא לערות שהאשה כשרה לה בלבד רב יימר אכשר עד מפי עד לבכור קרי עליה מרימר יימר שרי בוכרא "והלכתא עד מפי עד כשר לבכור: חלות דבש: כי אתא רב הושעיא מנהרדעא *אתא ור"א מעצמן אסורין ביריה וענבים שריסקן מע"ש ויצאו מעצמן אסורין בור"א ור"ש מתירין אמר רב יוסף גברא יתירא אתא לאשמעינן א"ל אביי מובא קמ"ל ראי מפתניתין הוה אמינא התם הוא דמעיקרא אוכלא ולבסוף אוכלא אבל הכא דמעיקרא אוכלא ולבסוף משקה אימא לא קמ"ל: בותני "כל שבא בחמין מערכ שבת שורין אותו בחמין בשבת וכל שלא בא בחמין מערב שבת מדיחין אותו בחמין בשבת הוץ מן המליח הישן (ודגים כָּהַ נחכים מחמת מיחום: רייק. רוקק מכותחא דבבלאי כשזוכרו שהיה [ה. ב:: זין קטנים) *וקוליים האיספנין שהרחתן זו היא גמר מלאכתן: גבל כגון איקלעית להתם ואוכלן מיניה ואי לא רבי אכא דאשקיין חמרא בר תלתא נשל בית משיא כן מרפי איתנסי רבי יוחנן רייק מכותח דבבלאי אמר רב יוסף ולירוק אנן שנות לפתום בישונים מתרנגולתא דרבי אבא ועוד אמר רב גזא זימנא חדא איקלעית להתם ועבדית כותח דבבלאי שאילו מיניה *כל בריחי מערבא: כל שלא בא בחמין וכו': הדיח מאי אמר רב יוסף הדיח חייב חמאת אמר מר בריה דרבינא אף אנן נמי תנינא חוץ ממליח ישן וקוליים האיספנין שהדחתן זו היא גמר מלאכתן שמע מינה יתיב רבי חייא בר אבא ורבי אסי קמיה דרבי יוחגן ויתיב רבי יוחנן וקא מנמנם אמר ליה רבי חייא בר אבא לרבי אסי מפני מה עופות שבבבל שמנים א"ל כלך למדבר עזה ואראך שמנים מהן מפני מה מועדים שבבבל שמרים מפני שהן עניים מפני מה ת"ח שבבבל מצויינין לפי שאינן בני תורה מפני מה עובדי כוכבים מזוהמי מפני שאוכלין שקצי ורמשי* איתער בהו רבי יוחגן אמר להו דרדקי לא כך אמרתי לכם °אמור לחכמה אחותי את *ראם ברור ייני לך הרבר כאחותך שהיא אסורה לך אומרהו ואם לאו לא תאמרהו אמרו ליה

המשין ותרתין הוו א"ר יעקב א"ר יוחגן כולן חזרו חוץ מקוליים האיספגין דאמר רב הני מדרי דבבל מהדרי מיא לעין עיטם והאי כיון דלא שריר שדריה לא מצי סליק מפני מה מועדים שבבבל שמחים מפני שלא היו באותה קללה דכתיב °והשבתי כל משושה הגה חדשה ושבתה וכל מועדה וכתיב מסיפים דקרא על כן עמד טעמו בו הרשיכם ומועדיכם שנאה נפשי היו עלי למורח *מאי היו עלי למורח א"ר ישנים אלמא הגולין מפיגין טעמן ושמגן: [מנינם ניי ה נ"כ שנה. משגלו בימי לדקיה בחרבות אלעור אמר הקב"ה לא דיין לישראל שהומאין לפני אלא שממריחין אותי לידע איזו גזירה קשה אביא עליהן א״ר יצהק אין לך כל רגל ורגל שלא באתה לידע איזו גזירה קשה אביא עליהן א״ר יצהק אין לך כל רגל ורגל שלא בא לטבריה בולשת לציפורי ואָמר רבי הניגא אין לך כל רגל ורגל אגמון וקממון ובעל זמורה מפני מה ת"ח שבכבל מצויינין לפי שאינן (6) בני מקומן דאמרי אינשי במתא שמאי בלא מתא תותבאי °הכאים ישרש יעקב: יציץ ופרח ישראל תני רב יוסף אלו תלמידי הכמים שבבבל שעושין ציצין ופרחים לתורה מפנימה עובדי כוכבים מזוהמיןשלא עמדו על הר סיני שבשעה

ולימא לן מר איזה מהן מפני מה עופות שבכבל שמנים מפני שלא גלו שנאמר

אשא בכי ונהי וגו' מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו בהמ"ה בגימפריא

כדמפרש: הני מדרי דככל מהדרי מיא לשין שיטם · מדרוטת שבבבל מחזירין מים הנשפכים בהן לעין שישם שהוא מקום גבוה שבא"י שאותו מעיין מביא מים לבית שבילת כה"ג ביוה"כ דמתוקן בחומת עזרה על גבי שער המים כדאמרינן בסדר יומא (דף לא.) טין עיטם גבוה מקרקע העזרה כ"ג אמות והיאך מחזירין שיש בפרת סילוטות וסולמות למטה מן הקרקע (הים) ודרך 'אותן סולמות החרין המים לא"י וחוזרין וטבעין במעיינות והדגים חזרו דרך אותן סלמות שטחים להשלותן יותר מדרך פרת שלמו : והאי · קוליים האספנין:כיון דלא שריר שדריה· אין קשה שדרה שלוגלשבריה לבח ולהשיל שליהם שול ולא שמחסוונין לבשלן משמחת הרגל אבל הקללה גרמה לכך: קומטין. *לשון לעז הוא שלטון: בולשת. חיל המלך: ליפורי וטבריא מא"י: שאינן לשון קומטים במקומם שמא"י גלו לשם והגולה למקום נכרי מליין טלמו במלבושים שיהא חשוב: במסא שמאי. בטירי איני לריך להחכבד אלא בשמי שאני ניכר בו: בלם מסם -במקום שאינה עירי:תוחבהי-כבודי תלוי בשמלתי שמלתו מתרגמינן תוחביה (שמות כב):לילין למחין:הבפים-אותן של יעקב שיבאו לבבל ע" רשיי סיבי ישרשו ויטשו לילין ופרחים לתורה וסייעתא אתיא לר' יוחנן דטעמא דמלויינין לאו לפי שאינן בני תורה כדרבי אסי אלא לפי שאינן במקומן:

"שאנן בואב מנעוריו ושקם הוא אל שמריו ובגולה לא הלך והכא מנלן דגלו ימימלויינין · מקושניין : שלינן כני סורס

דתניא *רבי יהודה אומר ג"ב שנה לא עבר איש ביהודה שנאמר "על ההרים שם ע כל כך לכבדם כבני ארן ישראל מחמת [יימה ני

כא ב מיי פכיה מסלי שבת הלכה עז טור שויע אויח סימן רנב כעיף ה וכי׳ של סעיף ב: כב ג מיי פכינ פס סלכם ח סמג לאוין סה טושיע אויח סימן

בית סעיף ד: כג ד מיי׳ פיכ מסלכות סנסדרין סלכהו סמג משין כז טור שו"ע הו"מ סימן י סעיף ה :

רבינו חננאל משקין היוצא מהן אסור ותא דתניא בפגעים ובעוזרדין ובפרישיו יםנא לעדות שות המום שיש בו אפי׳ שראוי לבוא בידי אדם הוא לא נפל בו מידי מתירו להאכל בסומו וכ"ש בעדות גדולה שזו. ומפורש כך בככורות פ' כל פכולי הכוקדשי'. וסלקא שמעתא התם רהלכתא כרשב"ג דאמר ויש מי שאומר כי עד אדם ושעות הוא בידו : מע"ש ויצאו מעצמן אסורין ור' אלעור מחיר . כי אתא רב רישעיא מנהרדעא אתא ואייתי פתניתא בידיה מש'ש ויצאו מעצמו יר'ש מתיריו . והא לר׳ יוחנן : מתני׳ כל שבא בחסין סלפני חשבת וכו'. ומיבעיא ספרא כנון תרנגולתא דר' אסא שהיתה מלוהה ביותר וכשמבקשין לאוכלה שורין אותה במים חמין. אמר רב ספרא כנוז זו התרננולת אם הובאה בהמין מלפני השבת מותר לשרומה בחמין בשבת ולאוכלה . ומותר להדיהה והשליח

ולשון רומי כיי

רב נסים גאון אלא לערות אשה בלבר כשאמר כי מת בעלה